μὴ πιστεῦσι τῷ λοσιμῷ κείνον τι τὴν πλησίον· ὅ τι πονηρὴν
ἔχων θησαυρὴν, πονηρὰ καὶ λοσίζει:
Ἀγαθὴ καρδία, ἀγαθὰς ἐννοίφορεῖ· πρὸς γὰρ
τὴν θησαυρὸν αὐτῆς καὶ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῆς:
Τήρει τοὺς λοσιμοὺς· καὶ φεύγε ἀπὸ κακῆς· ἵνα μὴ
σκοτισθεὶς ὄνοιε, ἄλλα ἀν τ' ἄλλων βλέπει:
Ἐννοοῦ τὴν ἰουδαίην· καὶ ἀσφάλισαι σεαυτὸν· οἱ
ἐκ τοῦ φθόνου τυφλωθέντες, τὴν κῆν καὶ θῆν, εἰς
βεελζεβοὺλ παρεγνώρισαν: Ὑπόνοια πονηρὰ,
σκοτίζει διάνοιαν· καὶ ποιεῖ τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν,
ἀντὶ τῆς ὁδοῦ θεωρῆς: Ταῖς ἀρεταῖς ἁπάσαις,
παρὰ πεπήγασιν αἱ κακίαι· καὶ διὰ τοῦτο τὴν
ἀρετὴν, οἱ πονηροὶ, εἰς κακῆς παραγνωρίζουσιν:
Ἡδονὴ ἢ λύπη, ἐγχρονίζων ὄνοιε, τῶν τῆς ἀκηδίας
πάθει τοχίστα πορεπίπτει: Σκυάδησις καθαρὰ,
διεγείρει ψυχὴν· λοσισμὸς δὲ ῥυπαρὸς, κατα χθο
νίζει αὐτήν: Κινουμένα τὰ πάθη, ἀπελαύνουσι
κενοδοξίαν· ἀναιρουμένα δὲ πάλιν ὑποστρέφουσιν:
Εἰ πάντα ὁμοῦ τῶν παθῶν ἀπαλλαγῆναι θέλεις·
ἐγκράτειαν καὶ ἀγάπην καὶ προσευχὴν ἀναλαβοῦ: